

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 9 (57) • 13 martie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Postul, urcuș spre Înviere

Duminica Ortodoxiei

Duminica I din Post

Această duminică sărbătorește victoria drepte credințe asupra iconoclasmului (interzicerea venerării icoanelor lui Hristos, ale Fecioarei Maria și ale sfinților), adică restabilirea venerării icoanelor în Biserica Ortodoxă. Această sărbătoare a fost instituită în anul 843 și reamintește, de altfel, că postul este și o asceză a privirii, a modului în care privim lumea. Potrivit Evangheliei, „Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul e rău, atunci tot trupul tău e întunecat. Ia seama, deci, ca lumina din tine să nu fie întuneric. Așadar, dacă tot trupul tău e luminat,

neavând nicio parte întunecată, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează făclia cu strălucirea ei” (Luca, 11, 34, 36).

La sfârșitul Spovedaniei, duhovnicul îi poate da un canon celui ce și-a mărturisit păcatele. El nu este o pedeapsă, ci un mijloc de însănătoșire a firii omenești. Canonul (în limba greacă, *epitimia*) este un tratament prescris de duhovnic pentru vindecarea bolilor sufletești cauzate de păcate. Astfel, credinciosul poate primi de la duhovnic recomandarea de a face un anumit număr de metanii sau rugăciuni, să țină post, sau poate fi chiar oprit pentru o vreme de la primirea Sfintei Împărtășanii.

Duhovnicul este dator să ceară de la Dumnezeu să-l lumineze în a prescrie celui ce se spovedește canonul potrivit pentru vindecarea acestuia. **Sfântul Ioan Gură de Aur** mărturisește: „Epitimia să nu se dea simplu, după cantitatea păcatului, ci să aibă în vedere și voința celor care păcătuiesc, ca nu cumva, voind să cârpești ceea ce s-a rupt, mai mare să faci ruptura, sau străduindu-te să ridici ceea ce a căzut, mai mare să faci cădere”. Ori pentru această dreaptă socoteală, este nevoie de **lucrarea lui Dumnezeu**.

Se poate întâmpla că un duhovnic să stabilească canonul într-un mod nedrept. De exemplu, să nu țină seama de problemele grave de sănătate ale penitentului și să-i recomande acestuia un post aspru pentru perioadă mare de timp. În astfel de situații, credinciosul poate merge la un alt duhovnic pentru spovedanie. În

Sfinte Taine

Ce este canonul primit la Spovedanie

afară unor astfel de situații, toate canoanele prescrise la Spovedanie trebuie ținute.

Sfintele Canoane prevăd epitimia maximă. De exemplu, **Sfântul Vasile cel Mare** pedepsește desfrâul în funcție de starea civilă (7 ani pentru cei necăsătoriți, 15 ani pentru cei căsătoriți). Dar **părintele Arsenie Papacioc** spunea că „Nu trebuie apăsător pe o puternică nevoiță prin canonisire, ci mai mult pe o intensitate a ei. Nu timpul poate decide, ci calitatea viețuirii printr-o continuă dispoziție sufletească, nedând loc la amărăciuni opace”. Duhovnicul nu greșește micșorând timpul pocăinței, că spune **Sfântul Vasile cel Mare** în Canonul 74: „Cel căru-

ia i s-a încredințat puterea de a lega și dezlega, văzând sârguirea spre pocăință a celui ce a păcătuț, nu se va osândi pentru micșorarea timpului canonisirii”.

Canonul încetează atunci când omul s-a vindecat. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Timpul nu slujește la nimic. Noi nu întrebăm dacă rana a fost deseori pansată, ci dacă pansamentul l-a făcut bine pe penitent. Numai rănitul ne arată când este momentul potrivit să-l scoatem”.

În concluzie, **canonul de la Spovedanie nu este o pedeapsă, ci un medicament** care îl ajută pe credincios să-și redobândească sănătatea sufletească și uneori și pe cea trupească.

Înțelegerea războiului duhovnicesc prin prisma războiului lumesc

Sfântul Tihon din Zadonsk

Jn lumea aceasta vedem că, atunci când o împărăție se ridică împotriva altei împărății, între ele se iscă război. La fel și creștinii au vrăjmașii lor, care se scoală împotriva-le și se luptă cu ei. În războaiele acestei lumi, oamenii se ridică împotriva altor oameni. La fel și în războiul creștin, satana și îngerii lui răi se scoală împotriva creștinilor. Oamenii care se ridică împotriva altor oameni sunt văzuți. Dar **satana și îngerii lui nu sunt văzuți**. În războaiele acestei lumi o parte o vede pe cealaltă, potrivnică ei, și astfel se feresc unii de alții. În lupta duhovnicească, creștinii sunt văzuți de vrăjmașii lor, demonii, însă ei nu îi văd pe aceștia. Vrăjmașii noștri văzuți sunt cumpliiți. Dar mai cumpliiți sunt vrăjmașii noștri nevăzuți, **demonii**. În lupta văzută, cu cât mai rău și mai viclean este vrăjmașul, cu atât este mai periculos. Dar niciun om nu este mai rău și mai viclean decât satana și demonii lui, de

aceea și lupta cu ei este foarte primejdioasă pentru noi.

Oamenii luptă împotriva altor oameni pentru un timp; se mai și odihnesc. Dar **satana și îngerii lui răi niciodată nu dorm**, ci totdeauna veghează și se străduiesc să ne surpe. Războiul care se iscă între oameni, chiar dacă este de durată, totuși la un moment dat încetează și se încheie pacea. Dar creștinii duc o luptă continuă împotriva vrăjmașilor lor, până la moarte, iar lupta se încheie numai prin moarte. Uneori se întâmplă în luptă ca inamicul să se retragă și să pună capăt luptei pentru un timp; dar, așa, el devine mai periculos, căci își folosește viclenia și plănuiește cum să atace partea adversă cu și mai multă dibăcie. La fel face și vrăjmașul nostru, diavolul. Deseori pare că se retrage de la noi și pune capăt luptei. Dar prin această șmecherie și viclenie a lui urmărește să ne lipsească de trezvie și să ne aducă la nepăsare, ca să ne răpună mai ușor. În război oamenii se luptă unii împotriva altora cu armele, prin care se rănesc și se vatămă unii pe alții. La fel și în războiul duhovnicesc se folosesc arme. Demonii au armele lor, iar creștinii pe ale lor. Demonii ne luptă prin patimile mădularelor noastre. Câte arme au ei, tot atâtea patimi se sălășluiesc în trupul nostru. Armele creștine sunt cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea. Cu aceste arme, creștinii îi întărită pe demoni și totodată se apără, zădărniciind săgețile vrăjmașilor.

(fragment din *Comoară duhovnicească, din lume adunată*, Editura Egumenița, Galați, 2008, p. 60)

Jn tezaurul Mănăstirii Vatoped se păstrează „Păpușile Teodorei”. Este vorba de două icoane mici, una cu Iisus Hristos binecuvântând, iar cealaltă cu Maica Domnului. Ele au aparținut Teodorei, soția împăratului iconoclast Teofil.

Originară din Paflagonia, Teodora descindea din aristocrația armeană. Părinții au crescut-o pe Teodora la Constantinopol, unde a primit o înaltă educație. Fiind înzestrată cu o frumusețe deosebită, ea a fost remarcată și aleasă de trimișii noului împărat Teofil (829-842), alături de alte șase fete, pentru a-i fi aduse spre căsătorie. Selecția s-a desfășurat în 830, iar Teodora a fost aleasă să devină împărăteasă probabil de soacra sa, Eufrosina. Nunta s-a săvârșit pe 5 iunie 830, în Biserica Sfânta Sofia. În timpul căsătoriei sale, Teodora i-a dat lui Teofil cinci fiice și doi fii, cel mai tânăr devenind Mihail III.

Deși Teofil era iconoclast, Teodora avea evlavie la icoane, venerând icoanele pe care le ținea în odăile ei din palatul imperial. O poveste spune că o servitoare a văzut-o venerând icoanele și a pârât-o împăratului. Când soțul ei a întrebato despre incident, ea a zis că „se juca cu păpușile”.

După cum se spune Sinaxarul Mare, atunci când Teofil era pe patul de moarte, Teodora a dat la iveală icoanele ascunse. În clipele de pe urmă ale soțului său, ea l-a înduplecat să mărturisească, să cinstească și să sărute din tot sufletul icoanele.

După moartea Împăratului Teofil, la 22 ianuarie 842, Teodora a devenit regentă în timpul minoratului fiului ei, Mihail. Ea a schimbat politica eclesială a lui

Pe urmele sfinților

„Păpușile Teodorei” – icoanele Împărătesei Teodora

Preot Silviu Cluci | Doxologia.ro

Teofil și a convocat un sinod, în luna martie 843, în Palatul Kanikleion (sediul cancelariei imperiale) din Constantinopol. Episcopii au întărit din nou hotărârile Sinodului VII Ecumenic (787) cu privire la venerarea icoanelor. Patriarhul Ioan VII Gramaticul a fost depus, iar Teodora a recomandat Sinodului să-l aleagă patriarh pe Metodie.

Întrucât sinodul de la Constantinopol s-a ținut în ajunul primei duminici a Postului Mare, iar restabilirea cultului icoanelor a fost considerată o nouă victorie a Ortodoxiei asupra ereziilor, s-a stabilit ca

în fiecare an această duminică, numită Duminica Ortodoxiei, să comemoreze biruința Bisericii asupra ereziilor.

Două dintre icoanele împărătesei Teodora sunt păstrate până azi la Mănăstirea Vatoped din Muntele Athos și sunt cunoscute drept „Păpușile Teodorei”. Ele sunt scoase la procesiunea anuală din Duminica Ortodoxiei (foto),

O altă icoană ce a aparținut împărătesei Teodora se păstrează tot în Sfântul Munte, la Mănăstirea „Sfântul Pavel”, și este numită Icoana Maicii Domnului „Oglinda” (foto),